

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 126/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4, čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 12. júna 2013 v znení opravného uznesenia sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 20. septembra 2013 a opravného uznesenia sp. zn. 16 Cb 1/2012 zo 6. novembra 2013 v spojení s uznesením sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 9. augusta 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 125/2014, 2 Cob 126/2014 z 25. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 12. júna 2013 v znení opravného uznesenia sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 20. septembra 2013 a opravného uznesenia sp. zn. 16 Cb 1/2012 zo 6. novembra 2013 v spojení s uznesením sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 9. augusta 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 125/2014, 2 Cob 126/2014 z 25. septembra 2014.

Z podanej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala náhrady škody. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 18 Cb 1/2007, neskôr pod sp. zn. 16 Cb 1/2012. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 12. júna 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v znení opravného uznesenia sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 20. septembra 2013 a v znení opravného uznesenia sp. zn. 16 Cb 1/2012 zo 6. novembra 2013 v spojení s uznesením sp. zn. 16 Cb 1/2012 z 9. augusta 2013 bola jej žaloba zamietnutá a žalovaným priznaná náhrada trov konania. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob 125/2014, 2 Cob 126/2014 z 25. septembra 2014

(ďalej len „rozsudok krajského súdu“) odvolací súd odvolaniu sťažovateľky nevyhovел a žalovaným priznal náhradu trov konania.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že nesprávnym postupom všeobecných súdov konajúcich v jej veci jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže jej ako účastníkovi súdneho konania bola znemožnená realizácia práv, ktoré vyplývajú z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na tieto pochybenia okresného súdu a tiež krajského súdu v jej veci, keď uviedla:

«Namietame, že vec nebola pridelená sudcom zákonným postupom, súd bol nesprávne obsadený, bolo nám odňaté základné právo na zákonného sudcu.

Konanie vo veci samej bolo vedené pod sp. zn.: 18Cb/1/2007, dňa 8. januára 2007 bola vec pridelená do oddelenia obchodné veci sudcovi [REDAKOVANÉ], ktorý je vylúčený. Následne vo veci rozhodoval sudca [REDAKOVANÉ], dňa 17. apríla 2007 bola vec pridelená sudkyňi [REDAKOVANÉ] a dňa 1. augusta 2008 bola vec pridelená [REDAKOVANÉ].

Namietame, že v čase ku dňu 1. augusta 2008, kedy vec už bola pridelená zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ], nemohla byť vec znova pridelená sudkyňi [REDAKOVANÉ].

Uznesením vydaným vo veci sp. zn.: 18Cb/1/2007 dňa 19. januára 2012, súd rozhodol:

„Vylučuje na samostatné konanie vec voči odporcom v 1.,2., 4., 5.rade.“.

Dňa 17. februára 2012, bola vec pridelená sudcovi [REDAKOVANÉ] pod sp. zn.: 16Cb/1/2012.

Z rozvrhu práce Okresného súdu Michalovce na rok 2012 však vyplýva, že [REDAKOVANÉ] bola v roku 2012 pridelená do senátu „16C“ občianskoprávneho oddelenia, a teda vylúčená obchodná vec predstavovala agendu, ktorej vybavovaním bol podľa rozvrhu práce poverený iný senát alebo samosudca.

Naviac, v zmysle rozvrhu práce súdu na rok 2012, súd zriadil v obchodnoprávnom oddelení iba senáty 18Cb a 22Cb, pričom register „16Cb“ vôbec nebol vytvorený.

Preto namietame, že vec bola pridelovaná v rozpore s ust. § 152 ods. 2 zák. č. 543/2005 Z. z. a platným rozvrhom práce súdu prvého stupňa. Namietame, že na prvom stupni vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa.

Namietame, že sudca [REDACTED] [REDACTED] je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, keďže so zreteľom na jej pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jej nezaujatosti.

Sudkyňa nezabezpečila, aby nám boli doručované rozsiahle písomné podania účastníkov na strane žalovaných, týkajúce sa veci samej, a rovnako tak všetky zápisnice z pojednávaní, aj napriek tomu, že sme o to opakovane žiadali súd na pojednávaniach, a aj písomne.

Sudkyňa na pojednávaní vyhlásila, že prítomný člen štatutárneho orgánu našej spoločnosti sa nemôže oboznámiť s originálmi dôkazov, ktoré žalovaní predložili súdu na pojednávaní a až po námietke našej právnej zástupkyne, sudkyňa to umožnila iba čiastočne.

Sudkyňa diktovala do záznamu údajné vyjadrenia, ktoré však neboli vôbec vyslovené. Sudkyňa bez opodstatnenia odmietla zabezpečiť vykonať listinné dôkazy a výsluchy zabezpečené v inom trestnom konaní týkajúcom sa tejto veci, a vykonať rozhodujúci dôkaz výsluchu člena štatutárneho orgánu ako svedka [REDACTED], ktorý bol v rozhodnom čase členom štatutárneho orgánu, ktorý mal udeliť sporné plnomocenstvo pre [REDACTED], čím bol priamo ovplyvnený v náš neprospech zistený skutkový stav veci, ktorý tvorí základ pre súdne rozhodnutie.

Sme toho názoru, že možno jednoznačne konštatovať, že v danom prípade nielenže sa nejavilo, že spravodlivosť bola skutočne vykonávaná, ale podľa všetkého neboli dodržané všetky zásady spravodlivého súdneho konania, a teda sú naplnené zákonné podmienky, ktoré odôvodňujú vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, keďže neboli poskytnuté dostatočné záruky objektívnosti a nestrannosti.

Namietame, že rozhodnutie odvolacieho súdu ani vo výroku, ani v odôvodnení, neobsahuje záver - výslovné stanovisko odvolacieho súdu o našom odvolacom dôvode -námietke zaujatosti sudcu, t. j. či na prvom stupni rozhodoval vylúčený sudca.

Odvolací súd rozhodol vo veci samej rozsudkom bez nariadenia pojednávania.

V súdnom spise sa nachádza iba Oznámenie v zmysle § 156 ods. 1 a 3 O. s. p., datované 19. 9. 2014, vyvesené: 19. 9. 2014, zvesené: (nebolo vôbec nevyplnené!).

Podľa ust. § 57 ods. 1 O. s. p.: „Do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty.“, to znamená, že 5 dňová lehota mohla byť počítaná najskôr odo dňa 20. septembra 2014 (sobota) vrátane. Preto namietame, že podmienka zachovania 5 dňovej lehoty nebola splnená v súlade s ústavným právom na súdnu ochranu, keďže na úradnej tabuli súdu mohlo byť Oznámenie prístupné iba 3 celé dni pred dňom pojednávania. Keďže však dátum zvesenia z úradnej tabule nie je vyplnený, nie je zrejmé, či boli splnené zákonné podmienky.

V čase rozhodovania vo veci samej, odvolací súd nemal za preukázané, že sme mali reálnu možnosť riadne a včas sa dozvedieť o čase a mieste vyhlásenia rozsudku, a teda bola nám odňatá možnosť konať pred súdom.

Oznámenie zo dňa 19. 9. 2014, ktoré malo byť vyvesené, bolo vydané iba podľa ust. § 156 ods. 1 a 3 O. s. p., pričom namietame, že odvolací súd mal postupovať podľa ustanovení ktoré platia pre odvolacie konanie t. j. ust. § 214 O. s. p..

Navyše, na Žiadosti o zverejnenie oznámenia zo dňa 19. 9. 2014, je uvedená iba jedna spisová značka: 2Cob/125/2014, a iba na Oznámení, ktoré malo byť vyvesené, je ďalšia spisová značka: 2Cob/126/2014 dopísaná ručným písmom.

Vzhľadom na uvedené nezrovnalosti, namietame nesplnenie zákonných podmienok, správnosť a zákonnosť postupu odvolacieho súdu. Preto namietame, že v danej veci nebol dodržaný ani len formálny, procesný postup, ktorý má predchádzať hmotnoprávnemu rozhodovaniu súdov vo veci samej.

V odvolacom konaní sme namietali, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo vydané v rozpore s ust. § 153 ods. 1, § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľné.

Odvolací súd sa vôbec nevyporiadal s našimi námietkou, že odôvodnenie prvostupňového rozsudku vôbec neobsahuje odkaz súdu na použité právne normy, t. j. na konkrétne ustanovenia zákona, na konkrétne znenie právnych predpisov, a teda v napadnutom rozhodnutí absentuje právne posúdenie veci. Pritom uvedenie použitého znenia právnych predpisov je obligatórne, aj vzhľadom na legislatívne zmeny, pričom nepreskúmateľnosť rozhodnutia je zákonným dôvodom na jeho zrušenie.

Navyše, ani odvolací súd v odôvodnení odvolacieho rozsudku okrem záverov na str. 19 ods. 3, 4, neuviedol vo vzťahu k veci samej podľa akých hmotnoprávných ustanovení zákona rozhodoval, a teda rovnako prvostupňový aj odvolací súd zafažili rozhodnutia vadou nepresvedčivosti, nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti.

Namietame, že v konaní vôbec nebolo vykonané riadne dokazovanie z vyšetrovacieho spisu č. OUJP-367/20/2003, a teda sme sa v tomto konaní nemohli vyjadriť k týmto údajne vykonaným dôkazom z iného konania, na základe ktorých súdy založili svoje rozhodnutie, čím nám bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Namietame, že súdy nerozhodli na základe skutkového stavu zisteného riadnym, zákonným spôsobom vykonaným dokazovaním, súdy dospeli k skutkovým zisteniam nad rámec skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, a teda súdy postupovali v rozpore s ust. § 153 ods. 1 O. s. p.

Namietame, že uznesenie Okresného súdu Michalovce zo dňa 9. augusta 2013, č. k.: 16Cb/1/2012-354, týkajúce sa veci samej, vydal prvostupňový súd až po vyhlásení rozsudku vo veci samej, t. j. v štádiu po skončení prvostupňového konania vo veci samej, čím boli porušené základné princípy občianskeho súdneho konania, a teda napadnuté rozhodnutie je nezákonné.

Namietame, že súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd priznali žalovaným právo na náhradu trov konania v rozpore so zákonom.

Nevyhnutným základom pre presný výpočet tarifnej odmeny advokáta za poskytnuté úkony právnej služby je ustálenie hodnoty veci v konaní, ktorá sa má považovať za tarifnú hodnotu veci.

Súdy však vôbec nezisťovali, teda v konaní nebola ustálená, výšku škody, ktorá nám vznikla, pričom keďže naša spoločnosť nie je znaleckou organizáciou, od počiatku sme navrhovali výšku škody riadne zistiť a ustáliť znaleckým posudkom.

Namietame, že súdy priznali žalovaným náhradu trov konania z celej hodnoty veci pre každého žalovaného samostatne a vôbec neprihliadali na skutočnosť, že v konaní sme uplatňovali zaplatenie jednej sumy voči všetkým žalovaným spoločne a nerozdielne. To znamená, že súdy rozhodli o trovách tak, ako keby sme si uplatnili nárok samostatne voči každému žalovanému, t. j. niekoľko násobne vyššiu sumu výšky škody.

Zároveň namietame, že súdy priznali náhradu trov konania aj za úkony, ktoré nemožno považovať za účelné. Sme toho názoru, že v danom prípade, kedy v konaní nebola ustálená výška škody, a teda nebola ustálená hodnota a predmet konania, je vylúčené, aby súd odmenu advokáta počítal z tarifnej hodnoty veci, keďže jej výšku nemožno, presne a bez pochybností ustáliť.

Na základe preskúmania odôvodnenia záverov a posúdenia skutkového a právneho stavu vo veci samej súdmi, namietame, že napadnuté rozhodnutie súdu je nesprávne, v rozpore so skutočným stavom veci, v rozpore s hmotnoprávnymi ustanoveniami právnych predpisov, ktoré má súd aplikovať pri hodnotení skutkového stavu veci samej.

Vzhľadom na závažné procesnoprávne pochybenia súdov, bol porušený princíp zákonnosti konania, namietame, že boli nezákonným spôsobom ovplyvnené závery súdov aj o skutkovom stave veci samej, s ktorými nesúhlasíme a v celom rozsahu ich rozporujeme.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie - právo na spravodlivé, verejné v primeranej lehote prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb. v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4, čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zák. č. 460/1992 Zb., právo na súdnu ochranu - právo na nezávislý a nestranný súd, právo na rovnosť účastníkov, právo na zákonného sudcu, právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v prítomnosti účastníka, právo účastníka vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb. spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4, čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zák. č. 460/1992 Zb., rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 12. júna 2013 č. k.: 16Cb/1/2012-336 v znení opravného uznesenia zo dňa 20. septembra 2013 č. k.: 16Cb/1/2012-372 a v znení opravného uznesenia zo dňa 6. novembra 2013 č. k.: 16Cb/1/2012-391, v spojení

s uznesením zo dňa 9. augusta 2013, č. k.: 16Cb/1/2012-354 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. septembra 2014 č. k.: 2Cob/125/2014-484, 2Cob/126/2014, porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 12. júna 2013 č. k.: 16Cb/1/2012-336 v znení opravného uznesenia zo dňa 20. septembra 2013 č. k.: 16Cb/1/2012-372 a v znení opravného uznesenia zo dňa 6. novembra 2013 č. k.: 16Cb/1/2012-391, v spojení s uznesením zo dňa 9. augusta 2013, č. k.: 16Cb/1/2012-354 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. septembra 2014 č. k.: 2Cob/125/2014-484, 2Cob/126/2014 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie.

Krajskému súdu v Košiciach, Okresnému súdu Michalovce sa prikazuje, aby obnovili stav pred porušením práv sťažovateľa.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania, ktoré sú porušovateľia povinní zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie... (b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody... Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu (advokátky), ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, nepostupovala v súlade s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde a nepredložila ústavnému súdu splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a zároveň v zmysle § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde nedoložila k podanej ústavnej sťažnosti žiadne napádané rozhodnutie všeobecných súdov konajúcich v jej veci.

V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelým patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015